

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Doct. Martini Lvtherii Avgvstiniani Theologi Synceri
Lvcvbrationvm Pars Vna, quas ædidit usq[ue] in annum
præsente[m] XX. Catalogum earu[m] uersa tibi pagina
indicabit. Alio Tomo, Domino Volente, ...**

Luther, Martin

Basileae, 1520

VD16 L 3411

Ervditissimo Viro Et Praestantissimo D. Andreae Bodenstein Carelostadio,
syncerioris Theologiae assertori facile primario, Archidiacono
Vuittenbergeñ. praeceptori ac maiorii suo in Christo, Martinus ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-34878

- ex timore mortis incurrant, quo quasi inuiti moriantur, non recipimus quia ueritati & rationi contrarium.
- 8 **Animas in purgatorio mereri maiorem gratiã, aut eorũ premia minui, si alienis meritis liberẽtur, aut nõ esse certas de salute, aut suffragia nostra nolle, ut fidei nostræ & omni rationi aduersa negamus.**
- 9 **Meritum passionis Christi nõ esse thesaurũ ecclesiæ, ex quo dentur indulgentiæ, quia ueritati & apostolicis decretis obuians, negamus; sicut claresse esse thesaurum ecclesiæ, imperitissimum opinamur. Meritis quoq; sanctorum nos adiuuari pie credimus.**
- 10 **Dicere indulgentias non expedire, est error, dicere item indulgentias esse meritũ aliquod operis, quo ipsum minus ualeat, error est pessimus. quare & hunc errare sentimus, qui dicit se teneri improbare indulgentias, quia dominus dicat, ppter me deleo iniquitates, non ppter pecunias.**
- 11 **Papam non posse remittere pœnam pro peccato debitam per indulgentias, error, immo erroneum est eum nõ posse absolueret a pœnis animas in purgatorio existentes. Omnium autem maxime non recipimus, quod morituri, infirmi, legitime impediti, non crimina publica habentes, indulgentijs non egeant.**
- 12 **Rhomanã ecclesiam nõ fuisse superiorem alijs ecclesijs ante tempora Syluestri negamus, sed eũ qui sedem beatissimi Petri habuit & fidem, successorem Petri & uicarium Christi generalẽ semper agnouimus. Contraximus quoad fieri potest, propositiones, has paucas accepimus, quod & alia ab his pendeant.**

ERVDITISSIMO VIRO

ET PRÆSTANTISSIMO D. ANDRÆAE BODENSTEIN
Carelostadio, syncerioris Theologiæ assertori facile primario,
Archidiacono Vuittenbergen. præceptori ac maiori suo in
Christo, Martinus Lutherus Augustinen.

Eccius obliq;
in Lutherũ
scripsit.

ALVTEM. Edidit Eccius noster, inclyte uir, schedulã, in qua magnificis ampullis uerborũ crepat (id autẽ homini moris est) sese aduersus te disputaturum Lipsiæ, & ego id noie tuo, cũ ipso tractarã Augustæ, si qua ratioe contentio uestra, coram & amica familiariq; cõgressione cõponeret, qd nec tu p tua dignitate detrectasti. Sed ecce homo, pulchre memor, & sibi constans, postq; te fœde infamarat, tandẽ promittit in te, sed uertit in me impetum, ranarum ne an muscarum suarum nescio. Speraueram ego tractatũ futurum de honestissimis serijs tuis, & de gratia dei, humana miseria, omninoq; de ea re, quæ inter uos uertitur. At meus Eccius in meas inuicem nugas debacchatur, aut p more istorũ dierũ laruis iocatur potius, stultas quæstiones de indulgentijs, pene ex orco tãdẽ reuocat, tua, uelut parerga, & summo (quod aiũt) digito uix attingens. Forte spiritus sanctus præuidens hoc hominis ludibriũ & nugacitatẽ, dedit in cor egregiorũ dominorũ doctorum Lipsensis studij, ut recusarẽt uobis hoc negociũ apud se gerẽdũ. Sed & ego nolo te optime Andrea, in friuolam

in friuolam & laruatam hanc disputationem descendere, tum quod mea & me
petit, lauta hæc & καλλιπάρητος, @λευκόλενος persona, tum q̄ ingenium tuum &
tua disputatio digniora sint, q̄ ut in has sophisticæ & meas nugas, indulgētias in/
quam, seu rectius & uere negligentias, humilientur. Quas cū omnes doctores
etiā scholastici, infelices Eccj præceptores, fateantur tamen & ipsi, primum nō
esse necessarias Christiano, tum si nullæ essent, melius esse, ac per hoc ad scriptu
ras & rē theologicam, sicut asinum ad lyrā. Nec ego illas unq̄ mea disputatione
dignatus fuisset, nisi pro populo Christi Phrenapatas Mataologos, authades
& æschrocerdes oportuisset redarguere. Nihilominus tamē has res leuiculas, &
nihil, magni istī & generosi Theologi, adeo curant misere, adeo pompis uel an
xijs inflare conātur, ut in ijs summum & nominis, & officij sui decus constitui
se uideantur. Interim Theologiæ legitimo, & quod ad rem pertinet officio, pe
nitus posthabito, & in sabbata translato, non quidem lucri aut glorię emulatio
ne, nisi minus principaliter per accidens, & in potentia, modo non sit nimis
remota.

Indulgentiæ
res uilis.

Quando autem ego, deo uolente, digniore conditione uiuere non permittor
q̄ ut cum nugacibus & uanis sophisticis, cum pestilentibus Rhomani Ponti. &
Rhomanantium tyrannorum adulatoribus ætatem consumam, gaudens & si
dens posthabeo istorum, mea serua ludo.

Quare mi Eccj, nō damno te uanissimæ gloriæ, quod hanc schedulam edide
ris, anteq̄ certus esses, qui Lipsenses in hac re facerent, immo postq̄ ex me accē
peras eos omnino reculare, quia ex fumo scilicet, & ex disputatione nunq̄ fitu
ra sperasti captare gloriā. Non criminor, quod subdole, & parū humane, ne
dum theologicè doctore Carelostadio alienas propositiones obieceris, quas cū
omnino illum non suscepturum sperares, iterum de fumo in tantū uirum trium
phares. Nō q̄ror, q̄d ad adulationē fœdissimā Papæ uersus me rursus in fabulas
traduxeris, nouosq̄ a te fictos errores mihi imposueris, & tamen nihil minus te
agere simularis. Toleramus ista a Theologo facta, id solum uolumus ostende
re, nos scilicet intelligere strophas tuas infelicitè uersutas, & figuras nihilo fi
guratas & benigniter te monere, ut deinceps p̄ gloriā tua, paulo ciuiliore astu
tia, naso, immo calcaneo nostro insidieris. Agrestem hanc & æternosam tuam
prudentiam, in crassos tuos, consophistas ludas.

Eccius dispa
tationē ppo/
suit, postq̄ Li
psenses recu/
sarūt se audi
tuos.

Interim esto uir fortis, & accingere gladio tuo super femur tuū potentissime,
postq̄ enim pro pace tua mediator ingratus fui, placebo fortasse cōcertator, nō
quod uincere proposuerim, sed quod post uictorias tuas Pannonicas, Longo/
bardicas, Baioaricas (modo tibi credamus) occasio tibi fiam obtinēdi nominis,
quo & Saxonicus & Misnicus triumphator, ac si uoles, semper Augustus sa
luteris in æternum, ac sic gloriā ἀτερ ἀναιδειρη ἐπιεμένης adeptus, quiescas iux
ta magistri tui sententiam, habitibus existentibus in materia cessat motus.
Quancq̄ malle, ut monstrum, quod iam diu in me alis, & quod te male ha
bet, aliquando pareres, & nauseas quibus stomachus tuus periclitatur, tan
dem euomeres in publicum, minisq̄ illis tuis basilicis & gloriosis per omnia
finem imponeres. Sed ad te reuertor optime Andrea, & oro, ut una mecum
ad illustrissimum principem & ducem Georgium, prudentissimum quoq̄ Se
natum Lipsiæ scribas, siquam dignentur nobis domum uel prophanam in hoc
negociū collocare. Nam egregios dominos doctores de Vniuersitate, penitē
nolo huius periculo iudicij onerari, quod & prudētissime recusarunt. Quin id
faciemus, adductis notarjjs duobus, uterq̄ Eccius & Luthetius, & siquis aliq̄ idē

Triumphat
tor Eccius.

Bb uelint

Notarij disputa-
tata, excipiet.

uelint, ad manum Notariorum dicet sua argumenta, & responsiones, quod eo facio cōsilio, ne & nobis foeda illa iactantia, & frustraneus labor cōtingat, quæ in Viennensi disputatione Eccij uidentur, tum ut clamor & gestus importuni, quibus solent estuare & perdere ueritatem nostri seculi disputatores, cohibeant omnia autem uel possibili modestia in literas pronuncient; Atq; ea sic in literas relata, offerri possint sedî Aplice, ep̄is, & totius Christiani orbis iudicio. Vale.

CONTRA NOVOS ET VETERES ERRORES
defendet Martinus Lutherus has positiones se/
quentes in studio Lipsensi.

- 1 Quotidie peccat omnis homo, sed & quotidie pœnitet, docete Christo, Pœnitentiam agite. Excepto uno nouo quodam iusto, qui pœnitentia non indiget, cū etiam palmites fructiferos quotidie purget agricola cœlestis
- 2 In bono peccare hominē, & peccatū ueniāle, non natura sua, sed dei misericordia solum esse tale, aut in p̄tero post baptismū peccatū remanēs, negare, hoc est Paulum & Christum semel conculcare.
- 3 Quis opus bonum aut pœnitentiam, a peccatorū detestatione, ante dilectionem iusticiæ incipi, nec in eo peccari asserit, hunc inter Pelagianos hereticos numeramus, sed & contra sacrū suū Aristotelem desipere pbamus.
- 4 Deus mutat pœnā aternā in temporalē, scilicet crucis portādā, cui⁹ canones aut sacerdotes nec stattendā, nec auferendē habent ullā potestatem, quanq; id ab adulatoribus noxijs seducti p̄sumere possint.
- 5 Quilibet sacerdos debet absoluerē pœnitentem a pœna & culpa, aut peccat, æque peccat superior p̄latus si occulta sine causa referuat rationabilissima, quantumlibet usus ecclesiæ, id est, adulatorum resistit.
- 6 Forte satisfaciunt animæ in purgatorio pro peccatis. Sed quod deus a morturo plusq; uolūtariam mortem requirat, uanissima temeritate asseritur, quia nullis modis potest probari.
- 7 Veritati & rationi contrariā est quidem, in uite morientes deficere in charitate, ideoq; pati horrore purgatorij, modo ueritas & ratio sit idem, quod opinio Theologistarum.
- 8 Animas in purgatorio esse certas de salute sua, nec gratiam in eis augeri, scimus a Theologistis asseri: Sed miramur doctissimos uiros, q; huius fidei suæ rationem nec stulto ueresimilem reddere possunt.
- 9 Meritū Christi esse thesaurum ecclesiæ, & sanctorū meritis iuuari certū est. Esse autē thesaurū indulgentiarū nemo nisi foedus adulator, extrauagantes a ueritate, & fictæ quardā ecclesiæ praxes aut usus simulant.
- 10 Dicere indulgentias esse bonū Christiano, est in sanire; sunt em̄ uerissime opis boni uitij; & improbāre indulgētias debet Christian⁹ ob abusum, quia dñs dicit, propter me deleo iniquitates tuas, non propter pecunias.
- 11 Papā posse remittere omnē pœnā pro peccatis debitā huius & futuræ uitæ, & quod indulgentiæ prosint nō criminosis, sōniant secrete indoctissimi sophistæ, & pestiferi adultores, non tamē uel nutu possunt ostendere.
- 12 Rhomanā ecclesiā esse omnibus alijs superiorē, probatur ex frigidissimis Rhom. Pont. decretis intra, cccc. annos natis, contra quæ sunt historiæ approbata. Mc. annorū, textus scripturæ diuinæ, & decretum Niceni cōcilij omnium sacratissimi.

FINIS.

Resol.